

Vida meva

JOAN BROSSA

Quan parlo, duc l'amor a la saliva.
M'exalta on jo no sóc la teva vida;
T'exalta on tu no ets la meva vida:
Foc en el prisma.

Deriva de l'instint tal força obscura;
Però el foc veig i sento en vena viva.
Ja l'intercanvi del cabell i l'herba
M'omple de pomes.

¿I quin teatre humit per la rosada
T'atansa al pou de l'ombra la figura,
Que de la més remota llunyania,
Confonc les fites?

Tomba les tristes veus, blava femella;
El foc, el veig cremant pagesos prismes,
Sento en poma pagesa veus begudes,
I visc quan parlen.

Amb la mà dreta i la mà esquerra a l'alba,
Remugo mots per vies obstruïdes
Tot obrint entre foc portals immensos,
Reflex d'uns altres.

L'oli dels ulls perfuma a qui t'esguarda,
Xopo d'amor la teva única imatge,
I la paraula, viva a flor de llavis,
És primitiva.

BROSSA, Joan (1995): *Poesia i prosa*. València: Tres i Quatre.